

Mål C-370/21

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

15 juni 2021

Domstol som begär förhandsavgörande:

Landgericht München I (Tyskland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

19 april 2021

Klagande:

Domus Software AG

Motpart:

Marc Braschoß Immobilien GmbH

[utelämnas]

Landgericht München I

[utelämnas]

I målet mellan

Domus Software AG, [utelämnas]

[utelämnas] Ottobrunn
– klagande –

[utelämnas]

mot

Marc Braschoß Immobilien GmbH, [utelämnas] Hürth
– motpart –

avseende fordran

fattar 13:e avdelningen för civilmål vid Landgericht München I [utelämnas]
[domstolens sammansättning] följande

Beslut

I Målet om överklagande förklaras vilande.

II. Följande fråga hänskjuts till Europeiska unionens domstol med begäran om förhandsavgörande.

Ska artikel 6.1 och 6.2 i direktiv 2011/7/EU jämförd med artikel 3 i samma direktiv tolkas på så sätt att rätt till betalning av ett fast belopp på minst 40 euro för varje enskild fordran avseende vederlag föreligger i samband med periodiskt uppkommande fordringar avseende vederlag på grundval av ett enda avtalsförhållande?

Skäl:

I.

Parterna i målet ingick den 21 augusti 2019 med början detta datum ett avtal om mjukvaruunderhåll för de licenser som motparten, Marc Braschoß Immobilien GmbH (nedan kallad Marc Braschoß), förvärvat för ett program ”Domus 4000”. Vederlaget per månad för tjänsten uppgår till 135,00 euro exklusive omsättningsskatt.

Under perioden september–december 2019 tillhandahöll klaganden, Domus Software AG (nedan kallad Domus Software), fullt ut de underhållstjänster som ålåg denna.

Vederlaget för mjukvaruunderhåll för september månad 2019 fakturerade Domus Software med en faktura av den 11 september 2019 på 133,04 euro brutto. Vederlaget för månaderna oktober–december 2019 fakturerades med faktura nr 201698309 av den 1 oktober 2019 på 399,13 euro brutto.

Enligt punkt 6.1 i villkoren för mjukvaruunderhåll förfaller vederlaget för de underhållstjänster som avses i avtalet till betalning vid början av respektive beräkningsperiod.

Motparten fick varje gång fakturan dagen efter det att den hade utfärdats.

Trots påminnelser betalade Marc Braschoß fram till dess att stämningsansökan av den 12 mars 2020 delgavs, inte de nämnda fakturorna på totalt 532,17 euro.

Den schablonberäknade dröjsmålsräntan på 40,00 euro för respektive krav, det vill säga 80,00 euro, grundar Domus Software på 288 § stycke 5 Bürgerliches Gesetzbuch (Tysklands civillag) (nedan kallad BGB).

För perioden januari–mars 2020 utfärdade Domus Software fakturan av den 1 januari 2020 på 399,13 euro.

Mot denna bakgrund utvidgade Domus Software talan och yrkade följande:

Marc Braschoß ska åläggas att till Domus Software betala ytterligare ett belopp på 399,13 euro jämte ränta på 9 procentenheter över basräntan sedan den 2 januari 2020 samt, för tiden före domstolsförfarandet, en schablonberäknad dröjsmålsränta på 40,00 euro jämte ränta på 5 procentenheter från det att den utvidgade talan anhängiggjordes.

Det fastslogs den 15 april 2020 att det saknades anledning att döma i saken när det gällde denna fordran som senast gjorts gällande.

Genom slutlig dom av den 22 juli 2020 dömde Amtsgericht München Marc Braschoß till att betala huvudfordran på 532,16 euro jämte ränta och schablonberäknad dröjsmålsränta på 40,00 euro jämte ränta på denna på 5 procentenheter över basräntan sedan den 22 januari 2020. I fråga om de två andra fasta beloppen för dröjsmålsränta ($2 \times 40,00 \text{ euro} = 80,00 \text{ euro}$) som gjordes gällande ogillade Amtsgericht München talan.

I sitt överklagande vidhåller Domus Software de två kraven på schablonberäknad dröjsmålsränta på totalt 80,00 euro ($2 \times 40,00 \text{ euro}$) och yrkar

att domen från Amtsgericht München delvis ska ändras och Marc Braschoß åläggas att utöver det belopp som godkänts i första instans betala ytterligare 80,00 euro jämte ränta på 5 procentenheter över basräntan på beloppet 40,00 euro sedan den 22 januari 2020 samt ytterligare 40,00 euro sedan talan utvidgades i första instans.

II.

Den relevanta bestämmelsen i tysk rätt (288 § stycke 5 BGB) har följande lydelse:

”Om gäldenären inte är konsument har borgenären för en fordran dessutom rätt till ett fast belopp på 40,00 euro när gäldenären är sen med betalningen. Detta gäller

också när fordran avser förskottsbetalning eller annan avbetalning. Det fasta beloppet enligt första meningen ska avräknas från skadeersättning som ska betalas, om skadan utgörs av rättsliga kostnader.”

Den relevanta bestämmelsen om sen betalning har följande lydelse:

286 § stycke 1 BGB:

”Om gäldenären inte fullgör sin skyldighet efter en påminnelse från borgenären, vilken har utfärdats efter förfallodagen, medför påminnelsen att prestationen ska anses vara försenad. Väckande av talan i syfte att prestationen ska tillhandahållas och delgivning av ett betalningsföreläggande inom ramen för ett motsvarande förfarande likställs med en påminnelse.”

286 § stycke 3 BGB:

”En gäldenär ska anses vara sen med betalningen senast 30 dagar efter det att skulden förfallit till betalning och en faktura eller en likvärdig begäran om betalning mottagits, om betalning då inte redan ägt rum. Om gäldenären är konsument gäller detta endast om det uttryckligen anges i fakturan eller i begäran om betalning. Om datumet för mottagande av fakturan eller begäran om betalning inte är fastställt, anses en gäldenär som inte är konsument vara sen med betalningen senast 30 dagar efter förfallodagen och efter det att motprestationen har utförts.”

III.

Som motivering till avgörandet i den slutliga domen av den 2 oktober 2020 förklarade Amtsgericht München bland annat följande:

I 288 § stycke 5 andra meningen BGB föreskrivs att rätt till schablonberäknad dröjsmålsränta gäller även när fordran avser förskottsbetalning eller annan avbetalning. Ordalydelsen talar för att rätten till schablonberäknad dröjsmålsränta uppkommer för varje fordran som gäldenären betalar för sent. Det ska dock beaktas att det i det nu aktuella fallet föreligger ett enda avtalsförhållande på grundval av vilket fordringar uppkommer vid upprepade tillfällen, det vill säga periodiskt. I ett sådant fall där olika rättigheter har sitt ursprung i samma omständigheter och samma rättsliga förhållande ska 288 § stycke 5 första meningen BGB begränsas genom en teleologisk tolkning på så sätt att rättigheterna slås samman och det fasta beloppet för skadeersättning endast uppkommer en gång.

I dom av den 22 augusti 2019 (DE:BGH:2019:220819UVIIZR115.18.0) förklarade Bundesgerichtshof bland annat följande:

Det är inte möjligt att på grundval av det som appellationsdomstolen slagit fast bedöma huruvida Domus Software har rätt till mer än ett fast belopp enligt 288 § stycke 5 första meningen BGB. Enligt denna bestämmelse, genom vilken Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner (nedan kallat direktiv 2011/7/EU) har införlivats, har borgenären rätt till ett fast belopp på 40,00 euro när gäldenären är sen med betalningen. Huruvida det fasta beloppet ska betalas avgörs av om den huvudfordran som gjorts gällande utgör en fordran avseende vederlag. Fordringar avseende vederlag i den mening som avses i 288 § stycke 5 första meningen BGB utgör – i överensstämmelse med direktiv 2011/7/EU – fordringar avseende vederlag i form av en motprestation för en tjänst som fordringsägaren har tillhandahållit eller ska tillhandahålla.

Om appellationsdomstolen i enlighet därmed slår fast att underhållstjänsterna som Domus Software har tillhandahållit och de erkända huvudfordringarna därmed utgör fordringar avseende vederlag i denna bemärkelse, torde den ha att avgöra huruvida det, om det rör sig om flera fordringar avseende vederlag på grundval av likartade avtalsförhållanden, föreligger rätt till betalning av ett enda fast belopp eller flera fasta belopp enligt 288 § stycke 5 första meningen BGB och huruvida detta resultat är förenligt med direktiv 2011/7/EU, särskilt dess artiklar 6.1, 6.2 och 3. Appellationsdomstolen torde vidare ha att avgöra huruvida det, vid periodiskt uppkommande fordringar avseende vederlag på grundval av ett enda avtalsförhållande, föreligger rätt till betalning av ett enda fast belopp eller flera fasta belopp enligt 288 § stycke 5 första meningen BGB, och huruvida resultatet är förenligt med direktiv 2011/7/EU, särskilt dess artiklar 6.1, 6.2 och 3.

I doktrinen [utelämnas] råder det olika uppfattningar i detta avseende.

IV.

Eftersom det är utrett att Domus Softwares tjänster under alla omständigheter tillhandahållits från september till december rör det sig om en fordran avseende vederlag på vilken 288 § stycke 5 BGB är tillämplig.

Marc Braschoß var dessutom sen med betalningen.

Landgericht München I anser att tolkningsfrågan ska besvaras på följande sätt:

Artikel 6.1 och 6.2 i direktiv 2011/7/EU jämförd med artikel 3 i direktiv 2011/7/EU ska tolkas på så sätt att rätt till betalning av ett fast belopp på minst 40 euro för varje enskild fordran avseende vederlag föreligger, om det rör sig om flera periodiskt uppkommande fordringar avseende vederlag på grundval av ett enda avtalsförhållande.

[utelämnas]

[utelämnas] [besvärshänvisning]

[utelämnas]

[underskrifter, formkrav]

ARBETSDOKUMENT